Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

11. juni 2026*

»Præjudiciel forelæggelse – forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme – direktiv (EU) 2015/849 – fælles krav vedrørende kreditservicevirksomheder og kreditkøbere – direktiv (EU) 2021/2167 – artikel 10 – aftale om overdragelse en bloc af misligholdte fordringer – national lovgivning, der ikke kræver skriftlig form for denne type aftaler eller, at den erhvervende part er underlagt den kompetente nationale myndigheds tilsyn«

I sag C-65/25,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Tribunale di Brindisi (retten i Brindisi, Italien) ved afgørelse af 22. oktober 2024, indgået til Domstolen den 29. januar 2025, i sagen

IFIS NPL INVESTING SpA

mod

JM,

OT,

VR,

CL,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, I. Ziemele, og dommerne A. Kumin (refererende dommer) og S. Gervasoni,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

* Processprog: italiensk.

efter at der er afgivet indlæg af:

– JM, OT, VR og CL ved avvocati L. Bardaro og S. Bardaro,

– den italienske regering ved S. Fiorentino, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato M. Cherubini og procuratori dello Stato E. Cicatelli og C. De Nicola,

– Europa-Kommissionen ved A. Manzaneque Valverde, P.A. Messina og D. Triantafyllou, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af EU-retten, navnlig vedrørende bekæmpelse af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, samt princippet om effektiv beskyttelse, gennemsigtighedsprincippet og princippet om god tro.

2 Denne anmodning er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem på den ene side IFIS NPL INVESTING SpA (herefter »Ifis«) og på den anden side JM, OT, VR og CL vedrørende tvangsinddrivelse ved udlæg i fast ejendom af en fordring, som Ifis hævder at være indehaver af i forhold til disse fire personer.

Retsforskrifter

EU-retten

Direktiv 2015/849

3 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT 2015, L 141, s. 2), som finder anvendelse ratione temporis i tvisten i hovedsagen, indeholder i artikel 2 en definition af direktivets anvendelsesområde. I henhold til denne artikel 2, stk. 1, gælder direktiv 2015/849 således for kreditinstitutter, finansieringsinstitutter samt for fysiske eller juridiske personer, der er omhandlet i denne bestemmelses nr. 3).

4 Dette direktivs artikel 3 foreskriver:

»I dette direktiv forstås ved:

1) »kreditinstitut«: et foretagende som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 [af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT 2013, L 176, s. 1)] [...]

2) »finansieringsinstitut«:
   a) et foretagende, som ikke er et kreditinstitut, og som udøver en eller flere af aktiviteterne i punkt 2-12 og punkt 14 og 15 i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU [af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT 2013, L 176, s. 338)], herunder vekselkontorer

[...]«

Direktiv 2013/36

5 Bilag I til direktiv 2013/36 med overskriften »Liste over de aktiviteter, der er omfattet af gensidig anerkendelse« bestemmer i første afsnit, punkt 2-12, 14 og 15:

»2. Udlånsvirksomhed, herunder bl.a. forbrugerkreditter, realkreditlån, factoring med eller uden regres og finansiering af handelstransaktioner (herunder forfaitering)

3. Finansiel leasing

4. Betalingstjenester [...]

5. Udstedelse og administration af andre betalingsmidler [...]

6. Garantier og tilsagn

7. Transaktioner for egen eller kunders regning vedrørende:
   a) pengemarkedsinstrumenter (checks, veksler, indskudsbeviser m.v.)
   b) udenlandsk valuta
   c) finansielle futures og options
   d) valuta- og renteinstrumenter
   e) værdipapirer

8. Medvirken ved emission af værdipapirer og tjenesteydelser i forbindelse hermed

9. Rådgivning til virksomheder vedrørende kapitalstruktur, industristrategi og dermed beslægtede spørgsmål og rådgivning samt tjenesteydelser vedrørende sammenslutning og opkøb af virksomheder

10. Låneformidling

11. Porteføljeforvaltning og -rådgivning

12. Opbevaring og forvaltning af værdipapirer

[...]

14. Boksudlejning

15. Udstedelse af elektroniske penge«.

Direktiv 2021/2167

6 Artikel 1 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2167 af 24. oktober 2021 om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2014/17/EU (EUT 2021, L 438, s. 1) med overskriften »Genstand« bestemmer:

»Ved dette direktiv fastlægges der fælles rammer og krav vedrørende:

a) kreditservicevirksomheder for en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale, der er udstedt af et kreditinstitut etableret i Unionen, og som handler på vegne af en kreditkøber

b) kreditkøbere af en kreditgivers rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller selve den misligholdte kreditaftale, der er udstedt af et kreditinstitut etableret i Unionen.«

7 Dette direktivs artikel 2 med overskriften »Anvendelsesområde« foreskriver følgende i stk. 5:

»Dette direktiv finder ikke anvendelse på følgende:

[...]

d) overførsel af en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller af selve kreditaftalen, der foretages inden den i artikel 32, stk. 2, første afsnit, omhandlede dato.«

8 Nævnte direktivs artikel 10 med overskriften »Forhold til låntagere, meddelelse om overførsel og efterfølgende meddelelser« foreskriver i stk. 1 visse krav, der påhviler kreditkøbere og kreditservicevirksomheder i deres forhold til låntagere. Denne artikel 10 opregner i stk. 2 de oplysninger, som kreditkøberen eller kreditservicevirksomheden skal meddele låntageren på papir eller på et andet varigt medium efter overførslen af en kreditors rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller efter overdragelsen af selve den misligholdte kreditaftale.

9 Samme direktivs artikel 32 med overskriften »Gennemførelse« har følgende ordlyd:

»1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 29. december 2023 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De meddeler straks [Europa-Kommissionen] disse love og bestemmelser.

2. De anvender de i stk. 1 omhandlede love og bestemmelser fra den 30. december 2023.

[...]«

10 Artikel 33 i direktiv 2021/2167 med overskriften »Ikrafttræden« bestemmer:

»Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.«

Italiensk ret

11 I henhold til artikel 106, stk. 1, i decreto legislativo nr. 385 – Testo unico delle leggi in materia bancaria e creditizia (lovdekret nr. 385 om den konsoliderede udgave af bank- og kreditlovene) af 1. september 1993 (GURI nr. 230 af 30.9.1993, almindeligt tillæg nr. 92) i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen, gælder det, at »[u]døvelse over for offentligheden af virksomhed i form af ydelse af finansiering i enhver form er forbeholdt godkendte finansielle formidlere, der er opført i et ad hoc-register, som føres af [Banca d'Italia (Italiens nationalbank)]«.

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

12 Ifis har anlagt sag med påstand om udlæg i fast ejendom mod JM, OT, VR og CL ved Tribunale di Brindisi (retten i Brindisi, Italien), som er den forelæggende ret, under påberåbelse af en fordring mod dem, der er sikret ved fast ejendom. Ifis har gjort gældende, at selskabet blev indehaver af denne fordring efter flere på hinanden følgende overdragelser. Ifølge oplysningerne i forelæggelsesafgørelsen stammer den nævnte fordring fra et betalingspåbud, der blev udstedt i løbet af 1997 til fordel for en italiensk bank.

13 Den forelæggende ret har for det første præciseret, at Ifis for den har fremlagt aftaler om overdragelse af fordringer en bloc, der omfatter lister over de fordringer, der er omfattet af disse overdragelser. Disse overdragelsesaftaler var, selv om de blev indgået skriftligt, imidlertid ikke blevet indgået i form af et officielt bekræftet dokument eller et privat bekræftet dokument. Under alle omstændigheder er overdragelsesaftalerne ikke forsynet med en sikker datering, som kan gøres gældende over for tredjemand.

14 For det andet fremgår det af anmodningen om præjudiciel afgørelse, at det store antal overdragelser af fordringer, der er foretaget i det foreliggende tilfælde, er sket mellem enheder, som ikke alle er opført i det register over finansielle formidlere, der er nævnt i den i den nærværende doms præmis 11 omhandlede bestemmelse, som er underlagt Banca d'Italias tilsyn. En sådan registrering forudsætter, at den finansielle formidler har en bestemt intern organisation med henblik på forebyggelse i overensstemmelse med den nationale lovgivning om bekæmpelse af hvidvask af penge.

15 Ifølge den forelæggende ret giver dette endog anledning til tvivl om, hvorvidt Ifis faktisk og retligt er indehaver af den fordringsret, som selskabet har påberåbt sig til støtte for sit søgsmål.

16 I denne henseende er den forelæggende ret i tvivl om, hvorvidt den nationale lovgivning, der finder anvendelse på aftaler om overdragelse en bloc af misligholdte fordringer, og i lyset af hvilken den sag, der er indbragt for den, skal bedømmes, er forenelig med EU-retten, navnlig på området for bekæmpelse af hvidvask af penge.

17 Denne nationale lovgivning fastsætter nemlig hverken, at denne type aftaler skal indgås i form af et skriftligt dokument, endsige et officielt bekræftet dokument eller et privat bekræftet dokument, eller den nærmere fremgangsmåde, der kan forsyne det med en sikker datering.

18 Desuden pålægger den nævnte nationale lovgivning ikke erhververne af misligholdte fordringer en pligt til at lade sig registrere i registret over finansielle formidlere, og de har derfor ikke pligt til at overholde den nationale lovgivning om bekæmpelse af hvidvask, som de fysiske og juridiske personer, der er opført i dette register, er underlagt, eller til at træffe de foranstaltninger vedrørende deres interne organisation, som en sådan registrering kræver. Sådanne erhververe er heller ikke underlagt Banca d'Italias tilsyn.

19 Den forelæggende ret ønsker derfor oplyst, om en sådan national lovgivning set i sin helhed er i strid med EU-retten vedrørende bekæmpelse af hvidvask af penge. Hvis dette er tilfældet, ønsker den forelæggende ret ligeledes oplyst, hvilke konsekvenser der skal drages heraf, og navnlig om de successive overdragelser af fordringer, der er sket i forbindelse med den sag, der er indbragt for den, helt eller delvist kan anses for ugyldige eller i det mindste uden gyldighed i forhold til debitorerne, således at det fuldbyrdelsesgrundlag, som Ifis har påberåbt sig til støtte for sit søgsmål, skal anses for ikke-eksisterende.

20 Den forelæggende ret har tilføjet, at den nationale lovgivning, der finder anvendelse i den sag, der verserer for den, ligger forud for den lovgivning, der sikrede gennemførelsen af direktiv 2021/2167 i den italienske retsorden, og som trådte i kraft den 13. august 2024. Siden da er denne tvivl om, hvorvidt den nationale lovgivning er forenelig med EU-retten, blevet fjernet, og overdragelser af misligholdte fordringer en bloc er nu omfattet af en mere fuldstændig retlig ramme. I denne sammenhæng har den forelæggende ret imidlertid rejst spørgsmålet, om dette direktiv skal fortolkes således, at det har delvis tilbagevirkende kraft.

21 Under disse omstændigheder har Tribunale di Brindisi (retten i Brindisi) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Er, og i givet fald på hvilke betingelser, EU-retten, navnlig lovgivningen om bekæmpelse af hvidvaskning af penge og de almindelige principper såsom princippet om en effektiv beskyttelse, gennemsigtighedsprincippet, princippet om objektiv god tro samt de heraf følgende oplysningsforpligtelser, til hinder eller ikke til hinder for en national lovgivning om overdragelser en bloc af misligholdte lån (eller samlede overdragelser) – såsom den lovgivning, som finder anvendelse på den konkrete situation og var gældende inden ikrafttrædelsen den 13. august 2024 af lovdekret nr. 116 af 30. juli 2024, som har gennemført direktiv [2021/2167] – som er kendetegnet ved,

a) at den ikke fastsætter et krav om skriftlig form ad substantiam eller ad probationem, navnlig i form af et officielt dokument udarbejdet af en notar eller et privat oprettet og bekræftet dokument, eller under alle omstændigheder et krav om måder for udarbejdelse, der sikrer en godtgjort dato[; dette især,] når den af overdragelsen omfattede aftalepart er en forbruger, og

b) at den inden ikrafttrædelsen af det ovennævnte lovdekret ikke fastsatte nogen pligt for enheder, der beskæftiger sig med overdragelse en bloc, til at være opført på [registre] over [fysiske og juridiske personer] under tilsyn, af den grund, at disse enheder ikke udøver en finansiel aktivitet, som fastslået af [Corte suprema di Cassazione (kassationsdomstol, Italien)], således at disse enheder automatisk heller ikke er underlagt lovgivningen om bekæmpelse af hvidvaskning af penge, eftersom en sådan overdragelse ikke kræver et officielt dokument udarbejdet af en notar?

2) Såfremt Domstolen fastslår, at en sådan modstrid foreligger, foreskriver den i hovedsagen omhandlede EU-lovgivning da – med henblik på at beskytte effektiviteten af Unionens interesser – den vidtgående sanktion i form af ugyldighed
   a) af overdragelser, som blev gennemført, da ordningen inden vedtagelsen af lovdekretet om gennemførelse af [direktiv 2021/2167] var gældende, og
   b) af fuldmagter til inddrivelse, som er givet til enheder, der ikke er opført [i et register] over [fysiske og juridiske personer] under tilsyn af den uafhængige sektormyndighed, der har til opgave at føre kontrol med overholdelsen af lovgivningen om bekæmpelse af hvidvaskning af penge?«

Formaliteten

22 Den italienske regering og Kommissionen har gjort gældende, at den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse skal afvises.

23 Ifølge den italienske regering er den forelæggende rets fremstilling af de nationale retsforskrifter mangelfuld og på visse punkter fejlbehæftet. Der er ligeledes usikkerhed med hensyn til det andet spørgsmåls præcise genstand. Denne regering og Kommissionen har desuden gjort gældende, at de EU-retlige bestemmelser, der ønskes fortolket, ikke er angivet tilstrækkeligt præcist.

24 Det bemærkes i denne henseende, at det inden for rammerne af det samarbejde mellem Domstolen og de nationale retter, der er indført i artikel 267 TEUF, udelukkende tilkommer den nationale retsinstans, for hvilken en tvist er indbragt, og som har ansvaret for den retlige afgørelse, som skal træffes, på grundlag af omstændighederne i den konkrete sag at vurdere såvel, om en præjudiciel afgørelse er nødvendig for, at den kan afsige dom, som relevansen af de spørgsmål, som den forelægger Domstolen. Når de stillede spørgsmål vedrører fortolkningen eller gyldigheden af EU-retten, er Domstolen derfor principielt forpligtet til at træffe afgørelse (dom af 28.11.2024, ENGIE Deutschland, C-293/23, EU:C:2024:992, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis).

25 For at opnå en fortolkning af EU-retten, som den nationale ret kan bruge, er det påkrævet, at denne giver en beskrivelse af de faktiske omstændigheder og de regler, som de forelagte spørgsmål hænger sammen med, eller i alt fald forklarer de faktiske forhold, der er baggrunden for dens spørgsmål (jf. dom af 26.1.1993, Telemarsicabruzzo m.fl., C-320/90 – C-322/90, EU:C:1993:26, præmis 6, og af 16.10.2025, Braila Winds, C-391/23, EU:C:2025:799, præmis 30).

26 De oplysninger, der er indeholdt i forelæggelsesafgørelsen, skal gøre det muligt dels for Domstolen at give hensigtsmæssige svar på de af den nationale ret forelagte spørgsmål, dels for medlemsstaternes regeringer samt andre berørte parter at udøve den rettighed, som de er tillagt ved artikel 23 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, til at fremsætte bemærkninger. Domstolen skal drage omsorg for, at denne ret sikres, når henses til, at det i henhold til den nævnte bestemmelse kun er forelæggelsesafgørelserne, der meddeles de berørte parter (dom af 16.10.2025, Braila Winds, C-391/23, EU:C:2025:799, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).

27 I det foreliggende tilfælde indeholder anmodningen om præjudiciel afgørelse en tilstrækkelig beskrivelse af de faktiske og retlige omstændigheder i tvisten i hovedsagen til at opfylde disse krav og gøre det muligt at forstå grundene til, at den forelæggende ret har næret tvivl vedrørende fortolkningen af EU-retten og fundet det nødvendigt at forelægge Domstolen en anmodning om præjudiciel afgørelse. Hvad endvidere angår den italienske regerings argument om, at

præsentationen af national ret er mangelfuld eller endog fejlbehæftet, fremgår det af fast retspraksis, at det ikke tilkommer Domstolen inden for rammerne af det ved artikel 267 TEUF fastsatte retslige samarbejde at efterprøve eller anfægte rigtigheden af den fortolkning af den nationale lovgivning, som den nationale retsinstans har foretaget, idet denne fortolkning henhører under sidstnævntes enekompetence (jf. i denne retning dom af 12.12.2024, Volvo Group Belgium, C-436/23, EU:C:2024:1023, præmis 18 og den deri nævnte retspraksis).

28 Den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse kan følgelig antages til realitetsbehandling.

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

29 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om EU-retten, navnlig direktiv 2021/2167 og direktiv 2015/849, samt princippet om effektiv beskyttelse, gennemsigtighedsprincippet og princippet om objektiv god tro skal fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning om overdragelse en bloc af misligholdte fordringer, der for så vidt angår perioden forud for udløbet af fristen for gennemførelse af direktiv 2021/2167 ikke foreskrev, at sådanne aftaler skulle være skriftlige, og hvoraf det fulgte, at fysiske eller juridiske personer, hvis virksomhed bestod i at gennemføre sådanne overdragelser af fordringer, ikke var underlagt tilsyn af den kompetente nationale myndighed på området for bekæmpelse af hvidvask af penge.

30 Hvad for det første angår direktiv 2021/2167 skal det bemærkes, at dette direktivs artikel 10 foreskriver visse krav, der påhviler købere af misligholdte kreditter og kreditservicevirksomheder i deres forhold til låntagerne. Det nævnte direktivs artikel 10, stk. 2, opregner navnlig de oplysninger, som kreditkøberen eller kreditservicevirksomheden skal meddele låntageren på papir eller på et andet varigt medium efter en overførsel af en kreditors rettigheder i henhold til en misligholdt kreditaftale eller efter en overførsel af selve den misligholdte kreditaftale.

31 Det skal imidlertid bemærkes, at direktiv 2021/2167, der blev vedtaget den 24. november 2021, i overensstemmelse med dets artikel 32 og 33 trådte i kraft den 29. december 2021, og at dets gennemførelsesfrist udløb den 29. december 2023.

32 Selv om medlemsstaterne i henhold til dette direktivs artikel 32, stk. 2, anvender de foranstaltninger, der er truffet for at gennemføre dette direktiv fra den 30. december 2023, følger det desuden af direktivets artikel 2, stk. 5, litra d), at det ikke finder anvendelse på overførsel af en kreditgivers rettigheder i henhold til en kreditaftale eller af selve kreditaftalen, der foretages inden den 29. december 2023.

33 Eftersom det synes at fremgå af de sagsakter, som Domstolen råder over, at de omstændigheder, der ligger til grund for tvisten i hovedsagen, opstod før den 29. december 2023, finder direktiv 2021/2167 ratione temporis ikke anvendelse på denne tvist.

34 For så vidt som den forelæggende ret påtænker at anvende de krav, der er fastsat i artikel 10 i direktiv 2021/2167, med tilbagevirkende kraft, bemærkes det, at det fremgår af fast retspraksis, at det inden udløbet af fristen for gennemførelse af et direktiv ikke kan foreholdes medlemsstaterne,

at de endnu ikke har vedtaget foranstaltninger til gennemførelse af direktivet i deres retsorden (dom af 5.5.2022, BPC Lux 2 m.fl., C-83/20, EU:C:2022:346, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis).

35 Selv om de medlemsstater, som er adressater for et direktiv, i henhold til fast retspraksis skal afholde sig fra at træffe foranstaltninger, der kan bringe virkeliggørelsen af det i direktivet foreskrevne resultat i alvorlig fare, mens fristen for dets gennemførelse løber (dom af 25.1.2022, VYSOČINA WIND, C-181/20, EU:C:2022:51, præmis 75 og den deri nævnte retspraksis), kan et direktiv først få direkte virkning efter udløbet af denne frist (jf. i denne retning dom af 5.5.2022, BPC Lux 2 m.fl., C-83/20, EU:C:2022:346, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis).

36 En fortolkning af artikel 10 i direktiv 2021/2167, hvorefter de deri fastsatte forpligtelser finder anvendelse med tilbagevirkende kraft, er derfor udelukket.

37 Hvad for det andet angår direktiv 2015/849 følger det af dette direktivs artikel 2, stk. 1, sammenholdt med dets artikel 3, at direktivet kun finder anvendelse på enheder, der udøver visse specifikke økonomiske aktiviteter, der er opregnet i denne artikel 2, stk. 1. Disse aktiviteter omfatter imidlertid ikke køb eller forvaltning af misligholdte fordringer.

38 Følgelig finder hverken direktiv 2021/2167 eller direktiv 2015/849 anvendelse på en national lovgivning om overdragelse en bloc af misligholdte fordringer med de kendetegn, der er sammenfattet i denne doms præmis 29.

39 For det tredje og sidste bemærkes, at medlemsstaterne er forpligtet til at overholde EU-rettens almindelige principper, når de gennemfører EU-retten (jf. i denne retning dom af 3.9.2015, A2A, C-89/14, EU:C:2015:537, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis). Den i hovedsagen omhandlede lovgivning gennemfører imidlertid hverken direktiv 2021/2167 eller direktiv 2015/849, således som det er fastslået i den foregående præmis, eller nogen anden EU-retlig bestemmelse. De EU-retlige principper, som den forelæggende ret ligeledes har anmodet om en fortolkning af i det første præjudicielle spørgsmål, finder derfor heller ikke anvendelse på denne lovgivning.

40 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at direktiv 2021/2167, navnlig dets artikel 10, og direktiv 2015/849 skal fortolkes således, at de ikke finder anvendelse på en national lovgivning om overdragelse en bloc af misligholdte fordringer, som for så vidt angår perioden forud for udløbet af fristen for gennemførelse af direktiv 2021/2167 ikke foreskrev, at sådanne aftaler skulle være skriftlige, og hvoraf det fulgte, at fysiske eller juridiske personer, hvis virksomhed bestod i at gennemføre sådanne overdragelser af fordringer, ikke var underlagt tilsyn af den kompetente nationale myndighed på området for bekæmpelse af hvidvask af penge.

Det andet spørgsmål

41 Henset til besvarelsen af det første spørgsmål er det ufornødent at besvare det andet spørgsmål.

Sagsomkostninger

42 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Sjette Afdeling) for ret:

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2167 af 24. november 2021 om kreditservicevirksomheder og kreditkøbere og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2014/17/EU, navnlig dets artikel 10, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF

skal fortolkes således, at

de ikke finder anvendelse på en national lovgivning om overdragelse en bloc af misligholdte fordringer, som for så vidt angår perioden forud for udløbet af fristen for gennemførelse af direktiv 2021/2167 ikke foreskrev, at sådanne aftaler skulle være skriftlige, og hvoraf det fulgte, at fysiske eller juridiske personer, hvis virksomhed bestod i at gennemføre sådanne overdragelser af fordringer, ikke var underlagt tilsyn af den kompetente nationale myndighed på området for bekæmpelse af hvidvask af penge.

Underskrifter